

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 13. Patris ira quò se vsque extenderit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

norum more, calcibus morsibusq; inuicem insultant. Ridiculum est spectaculum, videre duos sic inuicem insanientes; & ora, tanquam infernalibus monstris serpentibus succincta deformantes. *Qualem putas animum, cuius extra imago tam foeda est?*

XIII.
PATRIS
IRA QVO
SE VSQVE
EXTENDE-
RIT?

Senec.
lib. 3. de
ira. c. 1.

S. Basilius
de ira.

Verum insaniam hanc effectus alij detestabiliorem reddunt. Numquid enim parens ille puero, ob tam leuem & exigua noxam, in tantum irasci debuit, ut eum lapidibus peteret? ut confauciaret? ut occideret? Sed hoc exordium duntaxat fuit. *Cetera vitia impellunt animos, ira precipitat. Ceteris etiam resistere contra suos affectus non licet, at certe affectibus ipsis licet stare: hac non secus quam fulmina procellaq; & si qua alia irrationabilia sunt, quia non eunt, sed cadunt, vim suam magis ac magis tendit. Quare ira primum ex patre tyrannum, mox ex homine, belluam fecit. Itaque in filium erupit. Filio sublato, in auctorem reuersa, eum ad restim adegit. Sic vno vitio duo ceciderunt. Nimirum, teste S. Basilio, quemadmodum torrentes ad curua loca decurrentes secum obuia quaeque trahunt: sic & iratorum impetus violenti & instabiles omnia similiter percurrunt atque obruunt. Quod & in exemplo nostro fuit videre. Neq; enim ira*
filium

filium duntaxat & patrem interemit in desperationem versa; sed etiam causa fuit; ut infans mergeretur, & ipsa denique mater, totius se faceret calamitatis appendicem, ita vitæ prodiga, ad eam naturæ oblita, ut nec barbarus ex triuio id vnquam facturus fuisset.

Tristis est hic euentus & dignum tragœdia argumentum, qua Orestes, aut Oedipus ageretur. Sed nec à quotidianis moribus alienus. Quid enim ira non dicit? quid non facit? nunquam nisi infixio aculeo fugit, more vesparum, aut crabronum, quos quispiam irritauit. Profectò ita est, si effectus eius damnatq; intueri velis, nulla pestis humano generi pluris stetit. Videbis cedes ac venena, & reorum mutuas sordes, & urbium clades, & totarum exitia gentium, & principum, sub civili hasta capita vanalia, & subiectas tectis faces, nec intra mœnia coërcitos ignes, sed ingentia spatia regionum hostili flamma relucentia. Aspice nobilissimarum ciuitatum fundamenta vix notabilia: has ira deiecit. Aspice solitudines, per multa millia, sine habitatione, desertas: has ira exhausit. Aspice tot memoria proditos duces, mali exempla fati. alium ira in cubili suo confodit; alium inter sacra mensa ira percussit; alium inter leges celebrisq; spectaculum fori lancinavit; alium filij

T 2

parri-

XIV]

EX IRA
QUANTAE
CLADES?
Seneca
lib. 1. de
ira. c. 2.